

IN MEMORIAM

JORDI ANGLADA I BAYÉS

Nascut a Vic el 19 de maig de 1919 era el primogènit del matrimoni de Manuel Anglada i Vilardebó, aparellador, perit agrònom i topògraf i de Dolors Bayés i Coch, filla d'Antoni Bayés i Fuster, descobridor de les aigües medicinals de Tona. Descendent de dues famílies arrelades en la dinàmica ciutadana, Jordi Anglada, havent fet honor als seus cognoms, ens abandonà el passat mes de juny de 1983 a una edat en la qual encara podíem esperar moltes coses dels seus valors professionals i humans, deixant un buit sensible en la ciutat de Vic i en moltes de les seves institucions.

Féu els seus primers estudis a Vic i el batxillerat al col·legi de Sant Miquel i als escolapis de Mataró. En esclatar la guerra civil es refugià amb el seu pare en una masia de Muntanyola (1936) i passà després a França, embarcant-se com a grumet, en el port de Barcelona, en el vaixell «Emerity». Aquest el portà a Marsella (1937), on fou útil als serveis de les tropes nacionals, a les quals facilità dades sobre les terres d'Osona i del Ripollès que ell coneixia molt bé per haver ajudat el seu pare en els seus treballs topogràfics. S'incorporà després als exèrcits a l'Espanya nacional, com a voluntari, i fou ferit (1938). Ja restablert, passà a la IV divisió de Navarra i prengué part en la campanya de l'Ebre i en la batalla del Bot (1939). Malgrat haver aconseguit condecoracions individuals i col·lectives, no va voler mai fer-ne esment, puix el procés bèl·lic l'havia convençut que res en aquest món pot justificar una guerra.

Un cop acabat el procés bèl·lic, inicia la carrera de ciències químiques, primer a la Universitat de Barcelona i després a Salamanca. L'any 1945 es fa càrrec d'una empresa de ceràmica industrial que s'esforça a posar a nivell competitiu i que absorbeix mà d'obra d'immigració (1945-1950). En aquesta època, la seva preocupació social el porta a recolzar amplemment el projecte de mossèn Guiteres de construir un nucli de cases en el barri annex al carrer de St. Francesc. Aquesta preocupació, d'expansió industrial, preferentment en el ram de la construcció, sense oblidar la seva projecció social, la portarà tota la vida i junt amb el seu amor per Catalunya marcarà no poques de les seves decisions. La seva inquietud, el porta a viatjar per Europa, Amèrica i el Japó per tal de modernitzar els mitjans de producció, desenvolupar la indústria, elevar el benestar de tots els treballadors i millorar la confortabilitat de les vivendes. Tot el porta a dedicar-se a empreses de tan diversa estructura com mines de carbó, explotacions forestals, indústries de ciment, materials ceràmics amb tècniques d'avantguarda, teules de diferents colors, infraestructura turística a la Costa Brava septentrional, promoció a la nostra ciutat de la propietat industrial o

a presentar-se i guanyar amb el seu projecte un concurs a nivell nacional per crear noves indústries a la zona del Mediterrani.

El seu amor per Catalunya el portà a refusar de fer inversions en altres indrets, com ara el pla «Badajoz» i Sudamèrica, i a recolzar moltes iniciatives en els moments difícils com «Serra d'Or», Òmnium Cultural, «Oriflama», «Cavall Fort», diari AVUI, Temple de la Sagrada Família, l'Hospital General de Catalunya i Televisió Catalana. Per altra part, la seva activitat en el pla empresarial el duu a formar part de la junta directiva del gremi dels ceramistes catalans (1963), a conseller del Banc Mercantil d'Inversions Mobiliàries (1972) i a conseller del Banc Mercantil de Manresa (1975). Esment a part, en el pla ciutadà, mereix la seva actuació en la junta rectora del Patronat benèfic-cultural Puig-Porret, on ocupà diverses vegades el càrrec de president i tresorer i, amb l'ajuda dels seus col·laboradors, donà una empenta remarcable a la institució amb l'augment del capital fundacional, fet que ha repercutit qualitativament i quantitativa en les ajudes tant individuals com col·lectives que la Fundació ha portat a terme aquests darrers anys.

Jordi Anglada era soci d'honor del Patronat d'Estudis Ausonencs, títol que li atorgà l'Assemblea de socis l'any 1982, avalat per una trajectòria de soci fundador l'any 1952 i promotor i director de la secció de la beca «Plana de Vic» des de la seva fundació l'any 1967 fins al 1979, en què fou nomenat vocal de la junta rectora. Fidel al seu esperit d'ajuda a l'estudi i a la promoció de nous valors intel·lectuals, obrí amb la seva actuació en el nostre Patronat un camp que després ha fructificat amplement amb la creació d'altres beques i ajuts de treball que han permès portar a terme interessants estudis per a la ciutat i per a tot Catalunya.

Miquel S. YLLA-CATALÀ

JOSEP YLLA-CATALÀ I CASALS

La seva mort, ocorreguda el dia 10 d'agost de 1983, ens força, dissortadament, a agafar la ploma obligats pel record d'una amistat entranyable i d'una col·laboració constant i exemplar en tots aquells afers que conduïen a la elaboració d'un fervorós vigatanisme.

Nascut a Vic, el dia 16 de desembre de 1905, comença els seus estudis de batxillerat en el col·legi de Sant Miquel dels Sants l'any 1915. Des d'aquí, en aquest lloc, als deu anys d'edat s'inicia la nostra amistat que perdurà sincera i cordial tota la seva vida. Si l'hem sobreviscut, en tot el temps que duri la nostra, no oblidarem la seva companyonia.

En possessió del títol de batxiller estudia la carrera de Dret a la Universitat de Barcelona (1921-1926).

L'esperit vigatà arrela precoçment en el seu caràcter, naixent i creixent en aquella casa, «Can Català», que devia donar un toc de pairalia a l'abigarrat conjunt d'establiments comercials que feien del carrer dels Argenters un panorama urbà amarat de típica estampa vigatana.

La prosàpia cultural dels seus ascendents, els quals havien assolit una fita cabdal en l'evolució cultural i social de la ciutat, filtrà en heretatge en el seu esperit que

intentà ésser continuador d'aquell patrimoni espiritual familiar i transmissor a les següents generacions que honoren la memòria dels seus antecessors.

Aquesta vocació el porta a freqüentar les tertúlies vigatanes d'aquella època, acabadilles pel canonge Collell i mossèn Gudiol, figurant en les seves reunions, en els actes culturals que patrocinaven, a les excursions que organitzava el Centre Excursionista als indrets alligonadors de la nostra geografia. Col·labora activament en molts articles a la «Gazeta de Vic», sobressortint un estudi, que publica en 1933, sobre l'entitat cultural vigatana «Catalunya Vella». En els seus escrits emprà sovint els pseudònims de «Felip de Saderra» i «P. de P.».

En 1930 és nomenat corresponsal de Vic en el «Diario de Barcelona», on traslladarà els fets interessants que ocorren a Vic durant tot el temps de la seva intervenció i amb aquest motiu concorrerà als actes que l'Associació de Periodistes de Vic durà a terme reglamentàriament.

En el desenvolupament de les seves afeccions no oblidava les obligades activitats professionals. De bon començament, essent encara estudiant, resta adherit al Col·legi d'Advocats de Vic. Ocupa després, ja en ple exercici de la seva professió, la plaça de Fiscal en el jutjat de Primera Instància. Igual càrrec guanya, per oposició, en el jutjat de Sabadell.

L'any 1945 és nomenat, també per oposició, Jutge Comarcal de Vic, càrrec que ocuparà durant trenta anys, fins a la jubilació, el 16 de desembre de 1975, al complir els setanta anys reglamentaris.

Durant aquest temps la seva personalitat arrela i es fa típicament necessària en tots els actes corporatius. En la presidència d'Autoritats el veiem present en totes les manifestacions en les quals és necessària la participació de la Corporació Municipal, ocupant lloc preferent en les Acadèmies que patrocina l'Ajuntament i les Institucions Culturals i Artístiques ciutadanes.

Col·laborant en l'organització de la majoria d'activitats que a la ciutat es duen a terme volem constatar la seva gran participació a les juntes organitzadores de les festes del Mercat del Ram i l'estampa de la seva signatura en el davantal dels consuetudinaris programes, en la celebració del Centenari de la mort de Balmes, en les Noces d'Or de l'Orfeó Vigatà i moltes d'altres.

Assidu concurrent a la tertúlia de la Llibreria Sala —tertúlia que resta com un document històric per les moltes i importants derivacions que va comportar— s'allista en l'organització de la Colla dels Montrodon (1948), no s'absenta mai de les seves trobades i participa sempre, amb la seva paraula, amb discursos adients a les circumstàncies del moment o amb comentaris de la seva collita.

Simultàniament, en 1952, participa activament en la fundació del Patronat d'Estudis Ausonencs, forma part de la primera Junta Directiva amb el càrrec de Secretari General. Posició que manté fins al cap d'exactament trenta anys que és quan, en un nou període de l'Entitat, en 1982, és nomenat Soci d'Honor de la Institució.

No cal dir com en aquest llarg període de temps la nostra convivència es va fer més constant i com la nostra relació s'anà enfortint amb la represa d'una activitat que tant bé responia a les nostres il·lusions.

Josep Ylla-Català i Casals ha pertangut a aquella generació que ha prestat un gran servei a la redacció dels anals ciutadans de la present centúria. El seu nom restarà

imprès en la llista dels vigatans destacats en ordre a les seves inquietuds literàries, socials i professionals que amb tant interès i encert sapigué interpretar. Com restarà en el nostre record per obra i gràcia de les virtuts fraternals que exornaren la seva persona, model d'exemplaritat, en la fornal de l'amistat cordial i perdurable.

Miquel S. SALARICH I TORRENTS